

Capítol 1

A voltes escoltem històries tristes, com ara que els pares perden els fills i es desesperen buscant-los pertot arreu. En canvi, que els fills perden els pares, això ja és més estrany. Però aquest va ser el cas de Lluna, a qui vaig conèixer fa uns anys i ja no he pogut oblidar.

Ho recorde com si fóra ara. Lluna tenia aleshores huit anys i vivia amb els seus pares a Villa Rosa, una alqueria molt bonica als afores d'Harmonia, un poble menut d'aquells on tota la gent es coneix. Lluna era molt feliç fins que va passar el que va passar. Els seus pares, per a celebrar l'aniversari, programaren anar-se'n un cap de setmana a les muntanyes. Així que, un matí grisenc d'un divendres del mes de maig, li van fer una maleta menuda i la van dur a la Ciutat dels Fanalots, a ca la tia Gertru. D'això feia quasi mig any.

No cal dir que, davant d'una absència tan llarga, la família de Lluna i tots els veïns d'Harmonia havien remogut cel i terra buscant els pares, però no els havien trobat enlloc. A la fi tots pensaren que tornarien més avant, perquè era impossible que oblidaren la filleta. La tia Gertru tractava la neboda com

una princesa, però Lluna no coneixia cap princesa que visquera en un pis, sense flors ni jardí. A més, la vida a la ciutat era molt avorrida. Quan Lluna va pensar que el viatge dels pares es feia massa llarg, sense dir ni piu, va agafar la maleta i tornà a Vil·la Rosa. Com és natural, la tia Gertru, tan bon punt s'adonà de la fugida de Lluna, es va preocupar i anà a buscar-la. Però Lluna sabia amagar-se molt bé i la tia Gertru no aconseguia trobar-la. La pobra dona anava cada dia a Vil·la Rosa per buscar la neboda, però sempre trobava la porta tancada i cap rastre de la xiqueta. Com que estava molt preocupada per Lluna, dia sí i dia també deixava al llindar de la porta una cassoleta de fang amb queviures o algun guisat d'aquells que tant agradaven a Lluna. Quan a l'endemà tornava i veia el perolet buit, somreia i no es quedava tan preocu-

pada. Almenys la cabuda de la seua neboda estaria alimentada.

Lluna vivia relativament feliç a Vil·la Rosa. A més, no estava sola del tot: tenia Xusco, el seu gosset. Un animalet menut i blanc, amb taques negres i una cua quasi inexistent que no parava de menejar quan estava content, que era quasi sempre. I per si fóra poc, a tota hora els acompanyava una mosca agraïda a qui Lluna va salvar una volta d'una aranya. Diuen que aquests animals tenen una vida curta, però la mosca de Lluna feia molt que vivia amb ella i encara semblava tindre corda per a estona.

A Lluna li agradava molt passejar pel camp i agafar flors d'ací i d'allà. Sempre duia un graciós barret de color roig, amb forma de bolet, que omplia amb les flors més boniques

que hi trobava. Per davall del barret se li escapava un embull de cabells negres que amb prou feines deixava que se li veieren els ulls, també d'un negre intens. Lluna vestia roba cridanera i massa gran per a ella, però com que la trobava còmoda, la duia encantada de la vida. Tenia un armari ple de vestits que eren de sa mare. De vegades només l'obria per poder olorar la flaire que encara atresoraven. Aleshores recordava com era sa mare i es posava un poc trista, però de seguida arribava Xusco i feia que oblidara les penes.

Al poble tothom sabia que Lluna vivia sola. Quan s'assabentaren de la desaparició dels seus pares, moltes famílies volgueren que Lluna es quedara a les seues cases. Però la xiqueta els va dir que ella únicament s'estaria a Vil·la Rosa, perquè els pares havien de tornar i calia que els estiguera esperant. Una parella

jove i sense fills suggerí que anara a viure amb ells, però Lluna va respondre que si algú tractava de dur-la a una altra casa que no fóra Vil·la Rosa, en fugiria. Uns altres veïns, preocupats pel seu futur, cridaren les autoritats de la Ciutat dels Fanalots per preguntar què es feia en aquells casos, però en escoltar que calia que ingressara en un centre, privant-la de la llibertat i de les seues estimades flors, feren com qui sent ploure i no tornaren a preguntar. Al capdavall, els veïns acordaren passar de tant en tant per Vil·la Rosa i ajudar en allò que pogueren Lluna. Així, tots quedaven satisfets: Lluna vivia a sa casa i els veïns tenien cura d'ella. D'aquesta manera, el dimecres passava el senyor Manel, l'amo de la botigueta de queviures, i li deixava alguns aliments. Així, amb els guisats de la tia Gertru i aquests queviures no patia gana ni

li faltava res. A més, el divendres anava la senyora Paqui i li arreglava un poc la casa. Ah, i el diumenge, el senyor Joan, el pastisser, li duia sempre una llepoleria o una altra. Al capdavant, tots aquells que visitaven Lluna coincidien que era increïble que una xiqueta tan menuda s'panyara tan bé.

Capítol 2

El matí s'havia presentat núvol. A Lluna no li agradaven els dies grisos, potser perquè el dia que se'n van anar els pares el cel estava gris i lleig. A Xusco tampoc no li agradaven: dia de pluja indicava que no hi havia passeig. Mentre Lluna preparava el desdejuni, la mosca voletejava per damunt del cap del gos, que encara no s'havia alçat de la seua estoreta. De sobte, uns colps sonaren a la porta de l'alqueria.

«És estrany!», es digué Lluna. «La gent del poble no sol visitar-me tan enjorn.»

Amb compte, s'acostà a la finestra i mirà qui havia trucat. Era un home alt i prim, amb barret, jaqueta i pantalons grisos. Duia un maletí, també gris, amb un adhesiu que representava una grua de color groc. Lluna recordava que feia dos mesos uns homes com aquell, amb vestits avorrits i adhesius de grues pertot arreu, es presentaren al poble. Ella era a la gelateria del senyor Xàmbit. Li van preguntar el nom i la van fer pujar a un cotxe gris i enorme. La dugueren a la Ciutat dels Fanalots, a un edifici sense finestres que semblava un cub. Una dona molt estirada i amb cara de pomes agres la va interrogar sobre els seus pares, si anaven a tornar o si l'havien abandonada. Lluna va contestar que els seus pares no eren amb ella

perquè s'havien perdut, però tard o d'hora trobarien el camí i tornarien, i calia que estiguera esperant-los. Un home que fumava un pur pudent es va acostar a Lluna i li va preguntar què li semblaria viure en una caseta adossada, nova de trinca, que ells construïrien en el mateix lloc on ara s'alçava Vil·la Rosa. Lluna féu cara d'ois: on posarien en un adossat totes les flors i els arbres que hi havia a Vil·la Rosa? Educadament, demanà anar al servei, però en lloc d'això se'n va eixir per l'única porta de l'edifici i enfilà el camí a sa casa.

Aquesta vegada l'home gris venia acompanyat d'uns altres homes, vestits amb una granota tan groga com la grua de l'adhesiu. Duia uns papers a la mà i un bolígraf, també gris.

Des de la finestra on es trobava, Lluna féu un gest a Xusco, que havia alçat el cap en escoltar els colps a la porta. Calia no fer cap soroll. Potser així pensarien que no hi havia ningú a casa i se n'anirien. Després de tornar a trucar dues vegades més, l'home gris i el seu seguici groguissó decidiren anar-se'n, encara que semblaven no refiar-se'n massa. Lluna es quedà preocupada. Ella no volia que Vil·la Rosa es convertira en una urbanització, sense espai per a la pomera o el ginjoler. De segur que si això passava, no la deixarien agafar flors pertot arreu, ni córrer amb Xusco per damunt l'herba. Els seus pares sabrien com dir que no als homes de gris. Però ja tardaven massa. Si s'havien perdut, potser la necessitaven. Quan era menuda, els pares van tindre cura d'ella. Estava clar que havia arribat el moment de ser ella qui en tinguera dels pares.

–Està decidit, Xusco, demà anirem a buscar-los.

Lluna es va passar tot el dia pensant en els pares i en els homes grisos. Xusco ho havia notat i intentava distraure-la, però no ho aconseguia. Aquella nit Lluna va dormir malament. Tingué un malson que la féu tremolar de por. Somià que uns monstres de color groc s'abalançaven sobre Vil·la Rosa. Eren enormes i tenien un gran tentacle amb què arrancaven tot allò que s'interposava al seu pas: arbres, cases, muntanyes... Els monstres bramaven i emetien uns sorolls metàl·lics que fins i tot feien estremir-se la terra. Anaven directes a Vil·la Rosa. De sobte, un home gran com una muntanya, seguit d'una dona d'irisada bellesa, feien front als monstres groguissos,

que s'aturaven i reculaven com uns enormes crancs. Aleshores l'home gegantí i la dona formosa es giraven cap a la xiqueta, que notava com se li humitejava la mà. En aquell moment Lluna es despertà i es trobà Xusco llepant-li la cara.

—Xusco! —remugà Lluna encara mig adormida—, ara que el somni acabava bé, véns i em despertes!

Però no li ho tingué en compte. Preparà un desdjejuni ràpid i es disposà a fer els preparatius del viatge. Havia pensat endur-se la maleta de viatge de la iaia, però com que pesava bastant i volia anar lleugera, es decantà per un mocador gran amb el qual fer un fardell on posaria tot allò que podia necessitar. Després, el nugaria a un pal de tal manera que poguera dur el fardell al muscle i anar més còmoda. Abans d'eixir de Vil·la Rosa, la

deixà tota ben arreglada i li preguntà a Xusco si la volia acompanyar.

—Potser serà un viatge llarg i és probable que et canses.

Davant la pregunta, Xusco féu un posat de pocs amics. Evidentment s'havia ofés pel dubte de la seua companya d'aventures. La mosca volava nerviosa fins que es posà damunt del barret roig. Ella també els acompanyaria. D'aquesta manera tots tres deixaren arrere l'alqueria per a anar a buscar els pares de Lluna.

